

Nieuwsbrief ERF Updates

Nummer 8, 2024

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2024:442](#) 19-04-2024

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:1589](#) 11-06-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:3741](#) 04-06-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:3746](#) 04-06-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:3793](#) 04-06-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:3583](#) 28-05-2024

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:1447](#) 28-05-2024

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2024:798](#) 14-05-2024

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2024:1452](#) 25-04-2024

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:684](#) 19-03-2024

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:429](#) 27-02-2024

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2023:2746](#) 24-08-2023

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2023:517](#) 28-03-2023

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:1130](#) 15-02-2022

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:2983](#) 05-06-2024

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:2972](#) 03-06-2024

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4966](#) 29-05-2024

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:5070](#) 29-05-2024

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:3643](#) 29-05-2024

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:2852](#) 29-05-2024

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:2632](#) 23-05-2024

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:2758](#) 22-05-2024

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4964](#) 17-05-2024

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:2363](#) 08-05-2024

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:4672](#) 08-05-2024

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:5009](#) 02-05-2024

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4968](#) 01-05-2024

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:2192](#) 29-04-2024

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:2105](#) 26-04-2024

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2022:6624](#) 12-10-2022

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGCAA:2024:120](#) 17-04-2024

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGCAA:2024:135](#) 16-04-2024

RECHTSPRAAK

Eiser krijgt gelegenheid de andere erven op te roepen, gedaagden krijgen gelegenheid om bonnen en facturen in de procedure te brengen.

Bij de rechtbank ligt de vraag voor of de dochter en kleindochter van erflater op basis van een aan hen gegeven volmacht rekening en verantwoording moeten afleggen aan eiser/de zoon van erflater. In een tussenvonnis constateert de rechtbank dat de kleindochter pas na de mondelinge behandeling is verschenen in de procedure. De dochter stelt dat de zoon niet-ontvankelijk is omdat niet alle erfgenamen in de procedure betrokken zijn. In dat kader stelt de rechtbank de zoon in de gelegenheid om de andere erfgenamen op te roepen in de procedure. Ter zake van de gevorderde rekening en verantwoording stelt de rechtbank de dochter en de kleindochter in de gelegenheid een nog niet overgelegde map met bonnen en facturen in de procedure in te brengen, waarna de zoon (en de opgeroepen erfgenamen) bij akte mogen reageren.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 08-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:4672

Zaaknummer: C/15/341099 / HA ZA 23-352

Rechters: J.J. Dijk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof oordeelt dat de mede-erfgenaam geen economisch eigenaar is van de tot de nalatenschap behorende woning en dat deze erfgenaam ook geen regresvordering heeft wegens gedane investeringen.

Twee recent gepubliceerde zaken zijn uitspraken uit 2022 in één geschil na verwijzing door de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2019:997). In geschil is o.m. of appellant A economisch eigenaar is van een pand waarvan de juridische eigendom tot de nalatenschap behoort.

In ECLI:NL:GHARL:2022:1130 leidt het hof uit de feiten af dat dit niet het geval is. Voor dit oordeel is mede bepalend geweest dat de ouders van A hem diverse keren een (laatste) aanbod hebben gedaan om het betreffende pand tegen voldoening van een koopsom over te nemen. Subsidiair stelt A dat hij een regresvordering op de nalatenschap heeft. Het hof verwierpt dit standpunt voor zover gebaseerd op een door erflater met A gesloten vaststellingsovereenkomst dan wel huurderschap van A. Voor zover de regresvordering is gebaseerd op ongerechtvaardigde verrijking, wil het hof partijen spreken ter gelegenheid van een mondelinge behandeling. Niet ter discussie staat – zo het hof – dat er (flinke) investeringen zijn gedaan die geleid hebben tot een waardevermindering van de woning. De betwisting van de zijde van geïntimeerden dat niet kan worden aangenomen dat A al die kosten heeft gedragen oordeelt het hof als onvoldoende. Uit een map met facturen volgt wel genoegzaam dat er investeringen zijn gedaan en dat volgt ook uit de verschillende verklaringen van een aannemer. De mondelinge behandeling is uitdrukkelijk bedoeld voor het treffen van een minnelijke regeling tussen partijen.

In ECLI:NL:GHARL:2022:10929 stelt het hof dat er aan de zijde van A sprake is van verarming als het hof ervan uitgaat dat A in privé in de jaren vanaf 1984 investeringen heeft gedaan in de bouw van de woning en mogelijk nog andere noodzakelijke investeringen of kosten heeft gemaakt voor onderhoud van de woning. Het hof meldt voorts nog dat het feit dat er bepaalde investeringen zijn gedaan in en rondom de woning niet betekent dat de waarde van de woning met het bedrag van die investeringen is gestegen. Feit van algemene bekendheid is dat onroerend goed in de loop der jaren ook door de marktwerking in waarde stijgt, lós van investeringen of onderhoud. Door de investeringen van A (met name in de bouw van de woning, ervan uitgaande dat A hieraan heeft bijgedragen) is sprake van verrijking van de

andere partijen (die alle met A deelgerechtigd zijn in de nalatenschap. Daarmee komt de vervolgvraag op of deze verrijking ook ongerechtvaardigd is. De verrijking vindt hier niet (geheel) zijn grondslag in een verbintenis of in de wet dan wel een daarop gerichte wil of bedoeling van A. Anders gezegd: er ligt geen redelijke oorzaak ten grondslag aan de verrijking. De verrijking is mede ten goede gekomen aan de overige erfgenamen in de nalatenschap. De verrijking is daarmee – zo het hof – ongerechtvaardigd. Ook bestaat er een causaal verband tussen verarming en verrijking. Het rechtsgevolg van een ongerechtvaardigde verrijking is dat deze voor de verrijkte(n) tot een verbintenis tot schadevergoeding aan de verarmde leidt. De vervolgvraag die beantwoord moet worden is of het redelijk is dat geïntimeerden gehouden zijn de schade aan A te vergoeden. Het hof beantwoordt die vraag ontkennend en betreft daarin o.m. dat de investeringen van A aanvankelijk verband hielden met de door hem gestelde afspraken met vader dat hij te zijner tijd de woning met schuur en grond in eigendom zou verkrijgen. Die eigendomsoverdracht heeft niet plaatsgevonden, omdat A het met zijn ouders uiteindelijk (in 2002) niet eens kon worden over de prijs. Dat laatste ligt in zijn risicosfeer.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 15-02-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:1130

Zaaknummer: 200.274.072

Rechters: J.H. Lieber, R.A. Dozy en J.G. Knot

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Tuchthof wijst diverse klachten van oud-notaris/executeur tegen andere notaris/gemachtigde af dat deze laatste buiten de klager om een verklaring van erfrecht passeerde en tot beneficiaire aanvaarding adviseerde.

In een door klager X (destijds notaris) gepasseerd testament uit 2015 is X door erflaatster tot executeur en bewindvoerder benoemd en haar dochter A tot enig erfgename. In 2018 is X ontzet uit zijn ambt. Na het overlijden van erflaatster in 2019 heeft A de nalatenschap beneficiair aanvaard. A wenste X niet als executeur en zij heeft de kantonrechter verzocht om een nieuwe executeur te benoemen. De erfgename heeft de notaris Y verzocht haar bij te staan en heeft Y gemachtigd namens haar op te treden. In dat verband maakt klager X, notaris Y een aantal verwijten die in eerste aanleg alle ongegrond zijn verklaard. Het hof komt tot een zelfde oordeel. Het hof oordeelt o.m. dat op Y geen plicht rustte om met X in overleg te treden, dat niet is gebleken dat Y tot beneficiaire aanvaarding adviseerde louter om de executele te frustreren, dat er geen regel is die voorschrijft dat een notaris die een beneficiaire aanvaarding verzorgt voor een erfgenaam de executeur of (afwikkelings)bewindvoerder daarbij dient te betrekken. Ook is het hof van oordeel dat een notaris in beginsel een ministerieplicht heeft en dat Y vrij was om de verklaring van erfrecht op te maken. In die verklaring van erfrecht is correct weergegeven dat de situatie omtrent de executele op dat moment niet duidelijk was. Dat het hof Den Haag in een andere procedure in dezelfde nalatenschap tot het oordeel kwam dat X formeel juridisch gezien de benoeming had aanvaard, doet daar niet aan af. Dit laatste o.a. omdat X ter zitting bij het tuchthof heeft verklaard dat hij de executele geruime tijd na het opmaken van de verklaring van erfrecht heeft aanvaard.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-02-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:429

Zaaknummer: 200.330.234/01

Rechters: J.H. Lieber, J.W.M. Tromp en B.J.M. Gehlen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Oordeel van het hof dat erflater feitelijk onbekwaam was, kan volgens A-G in stand blijven.

In zaak ERF 2023-0219, waarin het hof het oordeel van de rechtbank bevestigt dat de koop (voor € 1) door appellante van een woning van erflater vernietigbaar is omdat erflater feitelijk wilsonbekwaam was en de transactie evident nadelig was, concludeert A-G Wissink tot verwerping van het cassatieberoep. De A-G gaat in op het oordeel van het hof dat de medewerking van de notaris in dit geval geen voldoende aanwijzing is dat erflater ten tijde van de transactie toch voldoende geestelijk gezond was. Daarbij speelt mee dat iedere concrete feitelijkheid en omstandigheid over het contact van erflater met de notaris is uitgebleven, dat (afgezien van een mailbericht) verdere correspondentie ontbreekt alsook gewisselde concepten en de reactie van erflater daarop, en dat duister is gebleven wanneer op welke wijze de notaris wat met erflater heeft besproken. In het bijzonder over wat de aanleiding, de bedoeling en de consequenties van een en ander zou(den) zijn en wat daarover is vastgelegd. Door de transactie werd het gehele vermogen van erflater geraakt en dat was zeer ingrijpend. Ook het oordeel of het volgen door de notaris van het stappenplan voor eiseres voldoende reden kon zijn voor een beroep op gerechtvaardigd vertrouwen in de zin van artikel 3:35 BW blijft in stand, nu niet is gesteld dat eiseres aan de op haar in dat kader rustende onderzoeksplicht heeft voldaan.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-04-2024

ECLI: ECLI:NL:PHR:2024:442

Zaaknummer: 23/02885

Rechters: M.H. Wissink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nadat in een tussenvonnis de omvang van de nalatenschap behoudens enkele posten voorlopig was vastgesteld, is het bij antwoordakte betrekken van nadere vermogensbestanddelen (anders dan bedoelde posten), in strijd met de goede procesorde.

De rechtbank heeft in het tussenvonnis (ERF 2023-0384) de omvang van de nalatenschap voorlopig vastgesteld, waarbij drie vermogensbestanddelen nog nader moesten worden ingevuld, te weten: de hoogte van de effectenrekening, de kosten van opslag en de kosten van het crematorium. Voor het overige was de omvang van de nalatenschap niet in geschil. Het bij antwoordakte betrekken van nadere vermogensbestanddelen is naar het oordeel van de rechtbank in strijd met de goede procesorde. C en D [gedaagden in conventie/eisers in reconventie] hebben namelijk niet toegelicht waarom zij deze bestanddelen niet eerder (bij conclusie van antwoord of ten tijde van de comparitie van partijen) ter discussie konden stellen en A [eiser in conventie] en partij B [gedaagde in conventie] kunnen hier nu niet meer inhoudelijk op reageren. De rechtbank gaat daarom aan de stellingen van C en D op dit punt voorbij en ziet geen aanleiding om terug te komen op het tussenvonnis. C en D stellen verder dat sprake is van een juridische misslag in het tussenvonnis waar de rechtbank ten overvloede overweegt dat de reconventionele vordering van C en D, behoudens waar zij ziet op verdeling van de nalatenschap, procesrechtelijk geen werking heeft jegens B, zodat zij eigenlijk niet-ontvankelijk zijn in hun vordering ten aanzien van het onrechtmatig handelen door B, en dat, omdat de rechtbank de vordering ten aanzien van A inhoudelijk heeft beoordeeld en dat oordeel ook voor B opgaat, hier geen apart dictum aan gewijd zal worden. C en D verwijzen naar de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2017:411) en dat de rechtbank hiermee voorbijgaat aan het feit dat sprake is van ondeelbare rechtsvorderingen, zodat een uitzondering geldt voor de procesregel dat een reconventionele vordering alleen kan worden ingesteld tegen de wederpartij die de eis in conventie heeft ingesteld. De gehele procedure voldoet nu niet aan de daaraan te stellen procesrechtelijke eisen en partijen hebben niet voldoende op de vorderingen over en weer kunnen reageren. Hierover overweegt de rechtbank dat van een kennelijke juridische misslag geen sprake is, omdat een vordering uit onrechtmatige daad geen ondeelbare rechtsvordering is. Het genoemde arrest van de Hoge Raad gaat over de vordering tot boedelbeschrijving en verdeling van een nalatenschap, en de rechtbank heeft die

vordering expliciet in haar overweging uitgezonderd. Ten tweede geldt dat de overweging van de rechtbank ten overvloede is gegeven en geen rechtsgevolg heeft gehad. De stelling van C en D dat de gehele procedure nu niet voldoet en dat partijen niet voldoende op elkaars vorderingen hebben kunnen reageren, kan de rechtbank dan ook niet plaatsen. Vervolgens gaat de rechtbank over tot de inhoudelijke bespreking en stelt de omvang van de nalatenschap vast.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 29-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:2852

Zaaknummer: C/08/293325 / HA ZA 23-104

Rechters: E.C. Rozeboom

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank volgt de langstlevende niet in diens stellingen dat erflaatster wilsonbekwaam was en dat op grond van redelijkheid en billijkheid de gevolgen moeten worden onthouden aan erflaatsters laatste testament.

De in 2021 overleden erflaatster Y woonde sinds december 2020 in een verzorgingshuis. Erflaatster was gehuwd met gedaagde in conventie X. Eiseres A is een kind van Y uit een eerder huwelijk. In het op 29 december 2020 opgemaakt testament is A tot enig erfgenaam en executeur benoemd. Uit een medische verklaring blijkt dat een onafhankelijk arts Y op 28 december 2020 vond dat Y goed in staat kon worden geacht haar belangen te behartigen. A heeft de nalatenschap zuiver aanvaard en heeft ook de executeursbenoeming aanvaard. In conventie vordert A o.m. de verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap. In reconventie vordert X verklaringen voor recht dat het laatste testament uit 2020 nietig is, dat de nalatenschap moet worden afgewikkeld conform het testament uit 2003 (een wettelijke verdeling), en subsidiair dat het testament uit 2020 op basis van de redelijkheid en billijkheid zonder gevolgen dient te blijven, althans aan A de erfrechtelijke bevoordeling uit dat testament dient te worden onthouden. Uit het volgen in 2020 van het protocol door de betrokken notaris in combinatie met de medische verklaring en de onvoldoende onderbouwing door A van zijn standpunt trekt de rechtbank de conclusie dat niet kan worden vastgesteld dat Y wilsonbekwaam was op 29 december 2020, zodat van nietigheid van het testament geen sprake is. Ook de subsidiaire vordering wijst de rechtbank af. X stelt dat het bijna zestig jaar geduurd hebbende huwelijk ertoe moet leiden dat op grond van redelijkheid en billijkheid de gevolgen aan het testament moeten worden onthouden. Daarvoor zou mede relevant zijn dat pas tijdens coronatijd verwijdering tussen hem en Y is ontstaan, onder meer veroorzaakt doordat A Y tegen hem heeft opgezet. De rechtbank overweegt dat voor een geslaagd beroep op de derogerende werking van de redelijkheid en billijkheid nodig is dat sprake is van ernstige omstandigheden die maken dat geen uitvoering gegeven mag worden aan het testament. Daarvoor geldt een hoge drempel. Daarbij kan gedacht worden aan het sociaal isoleren van erflaatster en het negatief beïnvloeden van Y met als enig doel tot enig erfgenaam te worden benoemd. Dergelijke omstandigheden kan de rechtbank niet vaststellen nu A de door X aangevoerde omstandigheden betwist en X en A daarmee allebei een andere

visie hebben op de gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan. De duur van het huwelijk is in elk geval geen omstandigheid die op zichzelf van doorslaggevend belang is. X heeft aldus zijn subsidiaire stelling onvoldoende onderbouwd. Vervolgens buigt de rechtbank zich over de verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 29-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:3643

Zaaknummer: C/02/415230 / HA ZA 23-559 (E)

Rechters: N.E.J.M. Stoof

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank oordeelt dat uit een betaling aan de kinderen geen afstand van het vruchtgebruik kan worden afgeleid, dat het ontvangen van een zorgtoeslag niet leidt tot het einde van het recht van de bezwaarde erfgenaam en de bezwaarde niet bevoegd was tot het doen van schenkingen en deze moet terugbetalen.

Eiseressen A en B zijn de kinderen van hun achtereenvolgens overleden moeder X en vader Y. Moeder had A en B tot haar erfgenamen benoemd en Y het vruchtgebruik van haar nalatenschap gelegateerd alsmede een legaat van onroerend goed tegen inbreng van de waarde. Na het overlijden van moeder is Y een geregistreerd partnerschap aangegaan met gedaagde Z. In zijn testament heeft Y gedaagde Z tot enig en bezwaard erfgenaam benoemd en A en B als verwachters. Kort en goed willen A en B dat in beide nalatenschappen een boedelbeschrijving wordt opgesteld en een overzicht van de transacties/mutaties na de overlijdens. De rechtbank stelt voorop dat een beoordeling van de vorderingen die A en B in deze procedure hebben ingesteld ten aanzien van de nalatenschap van hun vader en die van hun moeder, wordt bemoeilijkt doordat noch Z op het moment van overlijden van vader, noch vader op het moment van het overlijden van moeder, een boedelbeschrijving heeft opgemaakt. Dat heeft als gevolg (gehad) dat de (afgescheiden) vermogens van zowel vader en Z als de (afgescheiden) vermogens van vader en moeder (mogelijk) zijn vermengd. Interessant zijn vooral de overwegingen van de rechtbank over de vraag of vader na de verkoop van de woning afstand heeft gedaan van het vruchtgebruik. Naar het oordeel van de rechtbank kan in de gegeven omstandigheden niet worden vastgesteld dat vader afstand heeft gedaan van zijn vruchtgebruik in de nalatenschap van moeder. Gesteld noch gebleken is dat een daartoe vereiste onderhandse akte (voor roerende goederen) dan wel een daartoe vereiste notariële akte (voor onroerende goederen) is opgemaakt. Niet kan worden vastgesteld dat vader met een betaling aan A en B de contante waarde van de bloot-eigendom van hun erfdelen in de nalatenschap van moeder heeft willen betalen en daadwerkelijk heeft betaald. De rechtbank houdt het er dan ook voor dat het vruchtgebruik van vader van de nalatenschap van moeder niet is geëindigd ten tijde van verkoop van de woning. Dit betekent dat A en B nog recht hebben op een bedrag, zijnde het resterend vruchtgebruikvermogen in de nalatenschap van moeder. Vervolgens gaat de rechtbank in op de samenstelling van het vermogen van vader. De

rechtbank veroordeelt Z ertoe een betere en met enkele bestanddelen uitgebreide boedelbeschrijving van vaders vermogen op te stellen en een goede administratie bij te houden. Interessant is ook nog het oordeel van de rechtbank dat het recht van Z als bezwaarde niet is geëindigd door het feit dat zij zorgtoeslag ontvangt. A en B onderbouwen dit standpunt door te verwijzen naar de clause in vaders testament dat het recht van Z eindigt als zij ter voorziening in haar levensonderhoud aanspraak maakt op een voorziening van overheidswege waarvoor een vermogenstoets wordt gehanteerd. Naar het oordeel van de rechtbank kan de ontvangst door Z van zorgtoeslag, die enkele tientjes per maand bedraagt, niet worden aangemerkt als een voorziening ten behoeve van het levensonderhoud van Z. Tot slot meent de rechtbank dat bij gebreke aan een specifieke testamentaire bepaling hierover, Z niet bevoegd was andere dan gebruikelijke kleine schenkingen te doen ten laste van het bezwaarde vermogen. Z heeft in de loop der jaren bedragen van telkens € 1.000 tot in totaal € 15.000 aan haar (klein)kinderen geschonken. Naar het oordeel van de rechtbank kunnen deze bedragen niet worden aangemerkt als gebruikelijke én kleine giften. Nu onweersproken is dat het saldo van de bankrekening waarvan de schenkingen zijn gedaan behoorde tot het vermogen van erflater, is Z gehouden deze bedragen terug te betalen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 05-06-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:2983

Zaaknummer: C/08/288937 / HA ZA 22-417

Rechters: A.E. Zweers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erflaatster heeft met de term ‘afkomelingen’ niet bedoeld mede haar (stief)kleinkinderen tot erfgenaam te benoemen.

Uit het door echtscheiding geëindigde huwelijk van erflaatster zijn twee kinderen geboren. Uit het tweede huwelijk van erflaatster zijn geen kinderen geboren. Uit een eerder huwelijk had de tweede echtgenoot van erflaatster één kind. Ook liet erflaatster na haar overlijden in 2019 diverse (stief)kleinkinderen achter. In het geschil wat onder het begrip afstammelingen moet worden verstaan in erflaatsters testament heeft de rechtbank voor recht verklaard dat daarmee ook de (stief)(achter)kleinkinderen worden bedoeld. De discussie is ontstaan omdat in de erfstelling ongeclausuleerd gesproken wordt over afstammelingen, terwijl dit had moeten worden beperkt tot afstammelingen die door de wet als erfgenaam tot de nalatenschap worden geroepen. Het hof is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat niet de kleinkinderen zijn benoemd en dat het kind van haar tweede echtgenoot een legaat van bedrag krijgt ter grootte van het hetgeen zijn erfdeel zou hebben bedragen als hij een afstamming van haar was geweest. Om tot deze uitleg te komen betreft het hof ook de passage in het testament die ziet op de situatie dat zij vóór haar echtgenoot zou zijn overlijden, te weten een ouderlijke boedelverdeling. Een ouderlijke boedelverdeling onder het oude recht hield in dat bloedverwanten in de opgaande lijn bij uiterste wilsbeschikking of notariële akte hun goederen tussen hun afkomelingen onderling of tussen dezen en hun langstlevende echtgenoot konden verdelen. De term afkomelingen in deze bepaling heeft niet uitsluitend betrekking op kinderen van een erflater. Het hof ziet in de tekst van het testament (en de zinsnede waarin wordt gesproken over de aan de overige erfgenamen toekomende erfdelen volgens de wet) wel een andere aanwijzing en wel dat bij de benoeming tot erfgenaam alleen de eigen kinderen zijn bedoeld. Ook de clause dat bij niet-berusting in het testament door een erfgenaam een in-de-legitieme-stelling volgt, wijst volgens het hof in de richting dat enkel de eigen kinderen tot erfgenaam zijn benoemd. Het hof is van oordeel dat het niet de bedoeling van erflaatster is geweest dat, in de situatie dat haar echtgenoot eerder dan zijzelf zou zijn overleden, de kring van erfgenamen wordt uitgebreid tot al haar nakomelingen: kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen. Daarvoor is mede bepalend dat erflaatster na het overlijden van haar tweede echtgenoot – die een nagenoeg gelijkkluidend testament had gemaakt – geen bezwaar heeft gemaakt tegen de door de notaris bij het opstellen van de

verklaring van erfrecht gehanteerde uitleg dat zij en de drie kinderen de erfgenamen waren.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 14-05-2024

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2024:798

Zaaknummer: 200.318.435/01

Rechters: C.M. Warnaar, E.A. Mink en A.S. Mertens-de Jong

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank wijst het verzoek om de notaris in vrijwaring op te roepen toe.

Het geschil tussen partijen (erfgenamen van erflaatster) ziet op de uitleg van erflaatsters testament. In erflaatsters testament legateeerde zij aan haar twee schoonzusters gezamenlijk, ieder voor een/tweede onverdeeld gedeelte, zulks met het recht van plaatsvervulling en aanwas, waarbij er eerst plaatsvervulling dient te worden toegepast, een aantal registergoederen die destijds door haar echtgenote in eigendom waren verkregen. Eiseres vordert in hoofdzaak o.m. dat de rechtbank voor recht verklaart dat de door erflaatster aan de schoonzusters gelegateerde registergoederen niet tot de nalatenschap behoren en dat het legaat is komen te vervallen. De vordering in het incident dat wordt toegestaan om de notaris(maatschap) die het testament heeft opgesteld in vrijwaring op te roepen, wijst de rechtbank toe. Gesteld is dat de notaris bij het passeren van het testament niet is nagegaan of beide in het testament vermelde schoonzussen nog in leven waren (dat was niet het geval) en of de registergoederen nog in het bezit van erflaatster waren (dat was eveneens niet het geval). Naar het oordeel van de rechtbank valt op voorhand niet uit te sluiten dat de erven geheel of gedeeltelijk regres zullen kunnen nemen op de notaris(maatschap) en dat is voor toewijzing van het verzoek voldoende.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 22-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:2758

Zaaknummer: C/03/327965 / HA ZA 24-101

Rechters: I.M. Etman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wegens een gebrouilleerde verhouding en jarenlange impasse rond verkoop huis wijst het hof het verzoek tot het benoemen van een professionele vereffenaar toe.

De kinderen van erflaatster zijn haar enig erfgenamen. Een van hen (en tevens een van de verweerders) heeft de nalatenschap beneficiair aanvaard. Op verzoek van dit kind heeft de rechtbank in eerste aanleg een vereffenaar benoemd. Verzoekers verzoeken dit verzoek alsnog af te wijzen, omdat een vereffenaar onnodige kosten met zich zal brengen, terwijl de partijen zelf in staat zijn om de erfenis af te wikkelen. De verweerders vinden het noodzakelijk dat er een professionele vereffenaar is om de erfenis te vereffenen. De partijen zijn met elkaar gebrouilleerd en zijn niet in staat om gezamenlijk te vereffenen. Het hof is van oordeel dat de verweerders belang hebben bij een professionele vereffenaar. De partijen zijn sinds het overlijden van de erflaatster niet gezamenlijk als vereffenaar opgetreden. De verzoekers menen dat zij de nalatenschap goed hebben beheerd, alle rekeningen hebben voldaan en de aangifte erfbelasting hebben ingediend. Het hof meent dat zij dit echter zelfstandig, zonder overleg met de andere erfgenamen, hebben gedaan. De verweerders hebben onweersproken aangevoerd dat zij hiervoor geen toestemming hebben gegeven. Ook is sprake van een gebrekkige informatievoorziening. Uit de stukken en op de zitting is gebleken dat sprake is van een ernstig verstoorde verhouding tussen partijen. Op de zitting hebben partijen elkaar over en weer heftige verwijten gemaakt, waaruit een gebrek aan onderling vertrouwen blijkt. Hoewel een professionele vereffenaar kosten met zich zal brengen, is de benoeming van een dergelijke vereffenaar naar het oordeel van het hof noodzakelijk. Daarbij komt – zo het hof – dat de verkoop en verdeling van het ouderlijk huis in deze zaak een extra complicerende factor is. Het aan partijen te betalen wettelijk erfdeel voortkomende uit de nalatenschap van hun vader is een schuld die uit de nalatenschap van de moeder aan de erfgenamen betaald moet worden. De opbrengst van het ouderlijk huis is nodig om die schuld te kunnen voldoen. Een van de verzoeksters woont tot op heden in het ouderlijk huis en hoewel zij aangeeft dat zij bereid is om dit huis te verkopen, blijkt zij geen initiatief te nemen om de verkoop van het huis daadwerkelijk te realiseren. Zij wil het huis pas verkopen als zij een andere woning heeft gevonden. De jarenlange impasse rondom de verkoop van het huis vormt voor het hof een reden te meer voor benoeming van een neutrale en onpartijdige vereffenaar.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-05-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:1447

Zaaknummer: 200.328.409/01

Rechters: J.M.C. Louwinger-Rijk, J.M. van Baardewijk en Coenraad, L.M. L.M. Coenraad

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het gerecht verleent machtiging aan erfgenaam om grond te leveren aan koper.

In een in 1999 opengevallen nalatenschap vraagt een van de erfgenamen machtiging aan het gerecht tot verkoop en levering van tot de nalatenschap behorende percelen (met daarop staande woning). Verzoeker heeft als gemachtigde een verkoopovereenkomst gesloten. Vervolgens hebben twee van de erfgenamen [gedaagden] iedere medewerking aan de levering geweigerd. Gedaagden hebben geen verweer gevoerd. Er is voldoende aannemelijk gemaakt dat het van belang is dat de percelen snel worden geleverd, omdat de woning op een van de percelen nu leeg staat en snel vervalt. Dat blijkt ook uit de foto's die zijn gevoegd bij het taxatierapport van de beide percelen. Daarbij wil verzoeker (en met hem de overige erfgenamen) voorkomen dat door het verstrijken van de tijd een langdurig onverdeelde nalatenschap ontstaat. Naar het oordeel van het Gerecht heeft verzoeker voldoende aannemelijk gemaakt dat de overeengekomen koopprijs, gelet op de ligging van de percelen en de staat van de daarop gelegen woning, marktconform is. De vordering wordt toegewezen.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 17-04-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2024:120

Zaaknummer: AUA202303857 KG

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Langstlevende is geen belanghebbende bij het verzoek tot gerechtelijke vaststelling ouderschap van haar overleden geregistreerd partner.

In een door X geëntameerde postume procedure gerechtelijke vaststelling ouderschap verzoekt de geregistreerd partner [appellante] van de overleden verwekker de in eerste aanleg toegewezen vaststelling alsnog af te wijzen. Appellante stelt zich op het standpunt dat zij als enige erfgenaam van de man en executeur-testamentair van zijn nalatenschap door de bestreden beschikking rechtstreeks in haar belangen wordt geraakt. Hierdoor zou zij moeten worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 798 lid 1 Rv, zodat zij ontvankelijk is in haar hoger beroep. Het hof overweegt dat anders dan ten tijde van de beschikking van de Hoge Raad 2013 (ECLI:NL:HR:2013:BZ3641) in het procesreglement niet langer de erfgenaam van de aangewezen vader als belanghebbende wordt aangemerkt, maar slechts de afstammelingen van de man. Appellante heeft geen feiten en/of omstandigheden gesteld die maken dat er moet worden afgeweken van hetgeen er in het procesreglement is opgenomen. Appellante heeft alleen gesteld dat zij een financieel belang heeft bij het gerechtelijk vaststellen van het vaderschap van de man. Gezien het karakter van deze procedure is het hof van oordeel dat appellante daarmee geen rechtstreeks, maar slechts een afgeleid belang heeft bij het verzoek. Appellante wordt daarom niet aangemerkt als belanghebbende en niet-ontvankelijk verklaard.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 24-08-2023

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2023:2746

Zaaknummer: 200.327.666_01

Rechters: C.D.M. Lamers, Beij, E.P. de E.P. de Beij en M.A. Ossentjuk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De voorzieningenrechter wijst de door vereffenaar gevorderde ontruiming door een mede-erfgenaar van een tot de nalatenschap behorende woning toe.

De niet-hertrouwde weduwe X is in 2021 overleden met achterlating van haar kinderen als haar erfgenamen. Tot haar nalatenschap behoort een woning, waar een van erflaatsters dochters, gedaagde Y, altijd in heeft gewoond. Y woont daar nog steeds en betaalt daarvoor geen vergoeding aan de boedel. In 2023 is eiser A tot vereffenaar benoemd. Op het door Y en een mede-erfgenaar tegen de benoeming ingestelde beroep is nog geen uitspraak gedaan. De vereffenaar heeft Y meegedeeld dat zij de woning moet ontruimen, maar daarvoor een redelijke termijn krijgt. De door de vereffenaar gevorderde ontruiming wordt toegewezen. Daarbij speelt mee dat Y geen stukken heeft overgelegd waaruit blijkt dat zij actief naar vervangende woonruimte heeft gezocht. Zeker gelet op het aantal jaar dat Y als woningzoekende ingeschreven staat, heeft zij dan ook onvoldoende aannemelijk gemaakt dat zij zich daadwerkelijk heeft ingespannen om vervangende woonruimte te vinden. Bij die stand van zaken kan van de vereffenaar niet verlangd worden dat Y nog een termijn van een jaar krijgt om vervangende woonruimte te vinden en de woning te ontruimen, terwijl in de tussentijd de vereffening niet kan worden afgerond. Rekening houdend met de belangen van Y wordt haar nog een (laatste) termijn gegund van drie maanden, waarbij meespeelt dat Y van meet af aan rekening heeft moeten houden met het feit dat zij de woning na het overlijden van haar ouders zou moeten verlaten.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 29-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:5070

Zaaknummer: C/15/351044 / KG ZA 24-174

Rechters: W.S.J. Thijs

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het gerecht verleent de drie (vervangende) executeurs ontslag omdat zij tevens als advocaat verschillende erfgenamen vertegenwoordigen en belangenverstrengeling dreigt.

Erflater heeft acht erfgenamen achtergelaten. In 2021 zijn de door erflater benoemde executeurs ontslagen, en zijn op gezamenlijk verzoek van de erfgenamen drie andere executeurs benoemd, verzoeker A, verzoeker B en verweerster C. Het verzoek van A en B strekt ertoe dat het gerecht zowel A als C ontslaat als executeurs. Reden voor het verzoek is dat samenwerking tussen de drie executeurs onmogelijk is geworden. C heeft geen verweer gevoerd en bij wijze van zelfstandig verzoek ook zelf gevraagd haar als vervangend executeur ontslag te verlenen, maar heeft daarnaast ook verzocht B ontslag te verlenen en een neutrale, onafhankelijke executeur te benoemen om de nalatenschap af te wikkelen. Oorsprong van alle onenigheid is de vraag of de nalatenschap een vordering heeft op een aantal – door C als advocaat vertegenwoordigde – erfgenamen. Daardoor is ook enigheid ontstaan tussen de executeurs. Het gerecht is het met A en B eens dat er een ongewenste belangenverstrengeling bestaat als C optreedt als executeur in de nalatenschap én als advocaat namens een aantal erfgenamen. Dat onderkent C zelf ook. Hetzelfde geldt echter voor B, ook hij handelt in deze nalatenschap immers als executeur en als advocaat van een aantal erfgenamen. Dat is in beginsel ongewenst: bij de afwikkeling van deze nalatenschap, waarbij tussen partijen veel discussies spelen, moet immers iedere schijn van belangenverstrengeling worden voorkomen. Ook ten tijde van hun benoeming als executeur traden de executeurs op als advocaten van de verschillende groepen erfgenamen. Dat was toen niet bezwaarlijk, omdat de drie executeurs elkaar in evenwicht konden houden. Dat is na het verzochte ontslag van A en C echter anders. Gelet op het voorgaande verleent het gerecht op grond van gewichtige redenen als bedoeld in artikel 4:149 lid 2 BWA ook aan B ontslag als executeur. Ten overvloede wijst het gerecht erop dat bij gebreke aan daartoe strekkende testamentaire clausule, een vervangende executeur alleen op verzoek van alle erfgenamen kan worden benoemd.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 16-04-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2024:135

Zaaknummer: AUA202304127

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omdat de kantonrechter geen aanwijzingen kan geven aan een executeur, wordt het verzoek om in een nalatenschap met een onbereikbare erfgenaam een uitspraak te doen over het aantal erfgenamen, afgewezen.

Erflaatster heeft haar zes kleinkinderen tot haar erfgenamen benoemd en verzoekster tot executeur. Vijf van de kleinkinderen hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard, het zesde kleinkind kan de executeur niet bereiken omdat geen geboortedatum of -plaats, achternaam of adres bekend zijn. Verzoekster vraagt om uitspraak te doen over het aantal, vijf of zes, erfgenamen dat de overledene heeft achtergelaten. De kantonrechter begrijpt uit de wijze waarop verzoekster het verzoek heeft ingestoken dat zij een aanwijzing wil hebben over de wijze waarop zij verder moet om de nalatenschap van de overledene af te wikkelen, omdat het voor haar onduidelijk is of ze uit moet gaan van vijf of zes erfgenamen. De kantonrechter merkt het verzoek daarom aan als een aanwijzing als bedoeld in artikel 4:210 lid 1 BW. Dit verzoek wordt afgewezen. Verzoekster stelt dat zij executeur is in de nalatenschap van de overledene. Op grond van artikel 4:210 lid 1 BW is de kantonrechter alleen bevoegd aanwijzingen te geven aan vereffenaars, wat verzoekster niet is. Ten overvloede wijst de kantonrechter op artikel 4:150 lid 1 en 4 BW jo. 4:225 en 4:226 BW. Op grond van artikel 4:225 BW dient de executeur de erfgenamen door oproepingen in dagbladen of andere doelmatige middelen op te sporen. Indien het de executeur niet lukt alle erfgenamen op te sporen, draagt de executeur zelf zorg dat de nalatenschap eerst wordt verdeeld (art. 4:226 lid 2 BW). De executeur zal daarbij de rechtbank moeten verzoeken om een onzijdig persoon te benoemen ter vertegenwoordiging van de onbereikbare erfgenaam bij de verdeling. De executeur geeft daarna wat is toegedeeld aan de onbereikbare erfgenaam af aan de Staat (art. 4:226 lid 2 BW) en de rest aan de wel bekende erfgenamen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 17-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4964

Zaaknummer: 10913384 \ VZ VERZ 24-25

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen hervatting procedure nu niet duidelijk is wie de erven zijn van twee van de (oorspronkelijke) eisers.

Een zaak die geen andere erfrechtelijke link heeft dan het oordeel dat het overlijden van twee van de oorspronkelijke eisers zonder dat voldoende duidelijk is wie hun erfgenamen zijn, betekent dat het rechtsgeldig geschorste geding ten aanzien van deze twee eisers (nog) niet hervat kan worden en de namens hen verrichte proceshandelingen nietig zijn.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4966

Zaaknummer: C/10/616293 / HA ZA 21-315

Rechters: P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten, P.C. Santema en B. van Velzen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Door niet-erfgenaam betaalde uitvaartkosten hoeven niet te worden vergoed.

Minderjarige X is de enig erfgenaam van zijn overleden vader. Eiser A heeft de uitvaartkosten van vader betaald, stelt dat dit kosten van de nalatenschap zijn dan wel dat sprake was van zaakwaarneming en vordert betaling daarvan door X. De kantonrechter oordeelt dat artikel 4:7 lid 1 sub b BW in samenhang met artikel 4:184 BW niet de verbintenis vormt op grond waarvan de nalatenschap gehouden is de kosten aan A te vergoeden. Als een niet-erfgenaam onverplicht ervoor kiest om opdracht te geven tot uitvoering van de lijkbezorging betekent dit namelijk niet zonder meer dat de nalatenschap dit moet vergoeden. Daarvoor is een afzonderlijke rechtsgrond vereist. Die rechtsgrond kan bijvoorbeeld zaakwaarneming zijn, zoals A subsidiair heeft aangegeven. Maar A heeft onvoldoende gesteld om aan te nemen dat daarvan sprake is geweest. Daarvoor had A moeten stellen dat hij willens en wetens het belang van X wilde dienen. Daarvan is geen sprake. Volgens eigen opgave van A was er op het moment dat hij de uitvaartverzorger had benaderd nog niets duidelijk over wie de erfgenamen waren. Toch heeft hij in eigen naam opdracht gegeven voor de uitvaart, zonder dat duidelijk was wiens belang hij daarmee diende. Daarmee is niet voldaan aan de vereisten van zaakwaarneming. Ook een afspraak dat de nalatenschap de kosten zou vergoeden is onvoldoende komen vast te staan. De vordering wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 08-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:2363

Zaaknummer: 10781466 CV EXPL 23-4768

Rechters: A. de Boer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Zoon die heeft nagelaten een vordering tot medehuurderschap in te stellen moet na het overlijden van de moeder/huurder de woning verlaten.

Verhuurder Q heeft een woning verhuurd aan de vader van gedaagde Z. Na het overlijden van vader huurde de moeder van Z de woning. Een verzoek van haar om Z aan te merken als medehuurder is toen door Q afgewezen. De na het overlijden van moeder door Q aan Z aangeboden vervangende woning is door Z geweigerd. Omdat ontruimingsafspraken niet zijn nagekomen en een betalingsachterstand is ontstaan, vordert Q een veroordeling tot ontruiming. De kantonrechter overweegt dat Z na het overlijden van vader ex artikel 7:268 lid 2 BW een vordering had moeten instellen om de huurovereenkomst samen met zijn moeder voort te zetten. Die termijn is dwingend en overschrijding daarvan leidt tot het verlies van dit recht. Z heeft echter in het geheel geen vordering ingesteld en dat betekent niets anders dan dat Z geen medehuurder is geworden en thans zonder recht of titel in de woning verblijft. Q is dan ook op grond van artikel 5:2 BW bevoegd haar eigendom op te eisen in de vorm van een ontruiming. De kantonrechter acht voldoende aannemelijk dat in een bodemprocedure de rechter tot de conclusie komt dat Z zonder recht of titel in de woning verblijft. De gevorderde ontruiming wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 03-06-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:2972

Zaaknummer: 11065501 CV EXPL 24-1474

Rechters: A.M.S. Kuipers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Artikel 7:268 lid 2 BW biedt in beginsel geen ruimte voor uitvoerbaarverklaring bij voorraad.

In eerste aanleg is de vordering van X tot huurvoortzetting ex artikel 7:268 BW afgewezen en de tegenvordering tot ontruiming toegewezen en uitvoerbaar bij voorraad verklaard. X stelt dat het vonnis een kennelijke misslag bevat omdat deze in strijd met het tweede lid is. Het hof onderschrijft het betoog van X dat de uitvoerbaar bij voorraadverklaring in het bestreden vonnis berust op een kennelijke misslag. X heeft zijn vordering gebaseerd op artikel 7:268 lid 2 BW. Uit de laatste zinsnede van dit lid volgt dat X in beginsel gerechtigd is de huur voort te zetten totdat in het door hem ingestelde hoger beroep onherroepelijk op zijn vordering is beslist. Met de uitvoerbaar bij voorraadverklaring van de tegenvordering tot ontruiming is de kantonrechter ten onrechte voorbijgegaan aan deze wettelijke regeling. Het hof ziet alleen ruimte om daarvan af te wijken in de situatie dat X misbruik van recht heeft gemaakt door zich met het enkele doel de beëindiging van de huur uit te stellen te beroepen op artikel 7:268 lid 2 BW, hetgeen (vooralsnog) niet kan worden vastgesteld. Dit betekent dat de uitvoerbaar bij voorraadverklaring berust op een belangenafweging waar de toepasselijke wettelijke regeling geen ruimte voor biedt.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 19-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:684

Zaaknummer: 200.332.049

Rechters: L. Alwin, M.A. Wabeke en E.K. Veldhuijzen van Zanten

Advocaten: S. Aarsman en R.A. Veldman

RECHTSPRAAK

In een geschil over het al dan verleend zijn van een recht tot koop, zet het hof uiteen wat de bewijskracht is van een onderhandse akte waarvan slecht een kopie in geding is gebracht.

In het kader van de afwikkeling van een nalatenschap is in geschil of moeder aan geïntimeerde X een koopoptie heeft verleend en of deze optie enkel een manege of ook een boerderij omvat. In kortgeding oordeelde de voorzieningenrechter dat appellanten moesten meewerken aan de levering van beide objecten. Nadat die heeft plaatsgehad, heeft X het geheel doorverkocht. Het hof stelt dat de koopoptie ter zake van de manege vaststaat. Ook is duidelijk dat appellanten als erfgenamen van moeder en rechtsopvolgers onder algemene titel in beginsel gebonden zijn aan die overeenkomst. Voor wat betreft de optie op de boerderij wordt X toegelaten het bewijs daarvan te leveren. Interessant in deze zaak is dat in appèl de vraag naar de echtheid van een onderhandse akte en de ondertekening door moeder van die akte is gerezen. De vraag is of de onderhandse akte wel een echte akte is. Het hof stelt dat akten ondertekende geschriften zijn, bestemd om tot bewijs te dienen (art. 156 lid 1 Rv). Het hof constateert dat appellanten naar voren brengen dat vijf van de kinderen van erflaatster in 2006 op het tweede blad van het concept van de onderhandse akte een handtekening hebben gezet. In 2020 hebben zij in het dossier van de notaris een exemplaar van dit concept met slechts deze vijf handtekeningen, maar ook een exemplaar met deze vijf handtekeningen en de handtekeningen van moeder en X aangetroffen. Het stelt dat als moeder en X dit stuk hebben ondertekend het is aan te merken als een onderhandse akte die dwingend bewijs oplevert van de waarheid van wat in die onderhandse akte is verklaard, al kan over de uitleg van die verklaring wel een geschil ontstaan (zoals in deze zaak ook is gebeurd). Alleen bij stellige ontkenning van de ondertekening van dit stuk door moeder levert dit stuk geen bewijs op zolang niet is bewezen van wie de ondertekening afkomstig is. Appellanten stellen dat dit geen handtekening is zoals hun moeder deze altijd zette. Het hof gaat echter uit van de echtheid van de handtekening van moeder op de onderhandse akte omdat zij de ondertekening door moeder niet stellig (genoeg) ontkennen. Dat sprake was van dwang e.a. is ook niet komen vast te staan. Interessant is dat hof ingaat op de gevolgen van het feit dat van de onderhandse akte slechts kopieën zijn overgelegd en niet het origineel. Het overweegt dat een rechter met toepassing van artikel 22 Rv inzage in het origineel van een in het geding

gebrachte kopie van een akte kan verlangen als hij daartoe aanleiding ziet. De wederpartij die twijfelt aan de echtheid van de in het geding gebrachte kopie, kan inzage in het origineel verlangen. De regeling van de artikelen 85 en 86 Rv over het deponeren van stukken biedt de wederpartij hiertoe alleen de mogelijkheid als de partij die het stuk in het geding heeft gebracht, over het origineel beschikt. Omdat niet vaststaat dat X beschikt over het origineel zal het hof niet van hem verlangen dit stuk over te leggen. Dat het origineel niet kan worden getoond heeft wel gevolgen voor de dwingende bewijskracht van de akte (art. 160 lid 1 Rv). De overgelegde kopie van de akte heeft slechts vrije bewijskracht (art. 152 lid 2 Rv).

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-06-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:3793

Zaaknummer: 200.308.854

Rechters: J.H. Lieber, R. Prakke-Nieuwenhuizen en J.U.M. van der Werff

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering van voormalig gemachtigde tegen erfgenamen tot betaling van zijn (vereffenings)kosten wordt afgewezen.

De twee gedaagden zijn de kinderen en de erfgenamen van erflater. Zij hebben de nalatenschap zuiver aanvaard. Zij hebben volmacht gegeven aan eiser om hen te vertegenwoordigen ter zake van het beheer van de nalatenschap als bedoeld in artikel 3:170 lid 2 BW, alsmede de vereffening van de nalatenschap. Vervolgens is deze volmacht ingetrokken. Eiser vordert betaling van de door hem verrichte werkzaamheden. Eiser stelt dat hij op grond van artikel 4:7 lid 1 sub c BW aanspraak heeft op vereffenaarsloon, en voor zover dat niet geval is, dat zijn kosten moeten worden aangemerkt als vereffeningskosten die door gedaagden moeten worden vergoed. Gedaagden stellen dat er geen rechtsgrondslag bestaat voor het door eiser gevorderde vereffenaarsloon en/of vereffenaarskosten, nu daarover tussen partijen nooit afspraken zijn gemaakt. Op dit verweer gaat eiser niet in, hetgeen wel op zijn weg had gelegen. Hij voert niets aan met betrekking tot een wettelijke en/of contractuele grondslag van zijn vordering, maar volstaat met een verwijzing naar de dagvaarding en het overleggen van een enkele productie, overigens zonder enige toelichting. In de dagvaarding noemt eiser weliswaar artikel 4:7 lid 1 sub c BW, maar dit artikel kan, zonder nadere toelichting, die ontbreekt, niet als grondslag van de vordering dienen. Daarin staat immers niet meer dan dat het loon van de vereffenaar onder de kosten van de vereffening van de nalatenschap valt. Niet onderbouwd is echter waarop in dit geval de verschuldigdheid van vereffenaarsloon is gebaseerd, noch dat er sprake is van een formele vereffening van een nalatenschap. De vordering wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-10-2022

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2022:6624

Zaaknummer: 9850471

Rechters: J.M. van Wegen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof bevestigt het oordeel van de rechtbank dat de erfdelen uit vaders nalatenschap nog niet zijn voldaan en stelt omvang erfdelen vast.

Na het overlijden van vader in 2002 hebben de kinderen A, B en C uit hoofde van een OBV een niet-opeisbare vordering op hun moeder. Moeder is overleden in 2019 en heeft A en B tot haar erfgenamen benoemd en C een legaat ter grootte van 1/3 van de nalatenschap toegekend. A en B hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard, en appellante is tot vereffenaar benoemd. In geschil is of het erfdeel van A in vaders nalatenschap is voldaan, de omvang van de erfdelen van B en C, alsmede of tot moeders nalatenschap een vordering op A behoort. Het hof overweegt dat de overname door A van de door hem met vader gedreven onderneming en de woning tegen een te lage prijs nog niet betekent dat er dan ook iets gebeurt in een andere rechtsverhouding tussen moeder en A. Er mag dan ook niet zomaar worden aangenomen dat A zijn vordering op moeder (uit hoofde van zijn erfdeel in vaders nalatenschap) aan moeder heeft kwijtgescholden of dat die vordering is verrekend met de overnamesom. De vereffenaar maakt die stelling op geen enkele manier concreet. Het hof volgt appellante ook niet in haar stelling dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat A nog aanspraak maakt op zijn erfdeel van vader met de rente daarover. Daarmee is ook duidelijk dat A zijn vaderlijk erfdeel (deels) kan verrekenen met zijn schuld aan moeder/de nalatenschap.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-06-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:3746

Zaaknummer: 200.316.068

Rechters: J.H. Lieber, S. Kuijpers en L. Hamer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Tussenbeslissing waarin het hof oordeelt dat de kennis van de executeur niet kan worden toegerekend aan de erfgenaam bij de vraag of tijdig artikel 4:194a BW is ingeroepen.

Na het overlijden van erflater Y is dochter/verweerster A haar enig erfgenaam. Y is eerder gehuwd geweest met de in 1980 overleden vader X die zes kinderen uit een eerder huwelijk achterliet. Y heeft Q tot executeur benoemd en heeft tevens volmacht gekregen van A. Op 21 januari 2021 heeft A de nalatenschap van Y zuiver aanvaard. Vader X had moeder Y het vruchtgebruik gelegateerd, en nu vorderen de erven van X afgifte van de goederen van diens nalatenschap. Q heeft in dat kader appartementsrechten aan hen afgegeven, maar dat is – kort en goed – volgens de erven van X onvoldoende. In 2023 heeft de kantonrechter het verzoek van A alsnog beneficiair te mogen aanvaarden, toegewezen (ERF 2023-0377). Het hof gaat eerst in op de vraag of A het verzoek tijdig heeft ingediend. Het hof overweegt dat de erven stellen dat de executeur Q niet alleen als executeur optrad maar ook als gevolmachtigde van A en dat de aan de executeur gedane verklaringen moeten worden toegerekend aan A. Het hof volgt de erven daarin niet. A heeft Q als executeur gemachtigd op grond van artikel 4:145 BW, zoals in het verweerschrift in hoger beroep ook aangevoerd. Uit de verklaring van erfrecht blijkt dat A de executeur Q heeft aangewezen/gemachtigd om bepaalde zaken te regelen rondom de nalatenschap van haar moeder. De machtiging is een standaardtekst en de inhoud van deze machtiging om als executeur op te treden leidt er niet toe dat de kennis van de executeur ook de kennis van A is. Het hof rekent de kennis van Q als executeur niet toe aan A. Het hof laat de erven toe tot het bewijs op welk moment A hun vermeende aanspraken kende dan wel behoorde te kennen, en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 25-04-2024

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2024:1452

Zaaknummer: 200.333.776_01

Rechters: R.R.M. de Moor, J.W. van Rijkom en T. van der Valk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof matigt de boete die verschuldigd is door de niet-beschikkingsbevoegde erfgenaam in verband met het niet-nakomen van een door deze gesloten koopovereenkomst.

Geïntimeerde A is een van de 21 erfgenamen van haar op 3 april 2021 overleden tante. Erflaatster had geen kinderen. Verder was erflaatster ten tijde van haar overlijden weduwe en had zij voor haar overlijden aan A verzocht om zorg te dragen voor een goede afwikkeling van haar nalatenschap. Kort en goed komt deze zaak erop neer dat appellant X vernam dat de woning van erflaatster in de verkoop zou komen. X benaderde A, waarna A een door X gedaan bod ad € 165.000 accepteerde. Nadat bleek dat A niet kon nakomen, omdat drie van de erven het niet eens waren met de koopovereenkomst, is o.m. aanspraak gemaakt op de contractueel verschuldigde boete ad 10% van de koopsom. De woning is uiteindelijk voor een hoger bedrag geleverd aan een derde. De kantonrechter oordeelde dat X zijn schade onvoldoende heeft onderbouwd, maar dat dit niet betekent dat A de contractuele boete niet hoeft te betalen. Gelet op de lastige financiële situatie van A leidt onverkorte toepassing van het boetebeding in dit geval tot een buitensporig en daarom onaanvaardbaar resultaat. De kantonrechter zag daarin aanleiding om de contractuele boete te matigen tot € 1.000. Het hof meent dat X zijn schade wel voldoende heeft onderbouwd, o.m. door het betoog dat hij een woning heeft moeten huren en dat een koop van een andere woning door de stijgende prijzen voor hem niet meer goed mogelijk is. Het hof meent ook dat niet kan worden aangenomen dat A in een financieel onaanvaardbare situatie komt, als zij de boete, althans een groter deel van de boete dan het door de kantonrechter toegewezen bedrag van 1.000, zou moeten betalen. A heeft dit onvoldoende onderbouwd. Wel ziet het hof redenen om de boete aanzienlijk te matigen. Zo is o.m. niet gebleken van kwade opzet bij A in haar veronderstelling dat zij tot verkoop bevoegd was, heeft X haar benaderd op een moment dat de woning nog niet te koop was gezet, wist X dat A slechts een van de erven was, is in de koopovereenkomst niet vermeld dat A namens de erven optrad en was de koopsom gezien de latere hogere opbrengst kennelijk laag. De boete wordt gematigd tot € 5.000.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 28-03-2023

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2023:517

Zaaknummer: 200.298.856/01

Rechters: F. Ibili, E.A. Mink en A. Zonneveld

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof laat partij toe haar stelling te bewijzen dat is bedoeld dat meerwaarde clause ook gold bij overlijden van de bedrijfsovernemer.

Deze zaak heeft geen direct erfrechtelijk aanknopingspunt anders dan dat in geschil is of een meerwaardeclause ook geldt als de verkrijger/bedrijfsopvolger overlijdt. Het hof wijst erop dat de clause speelt tussen de oorspronkelijke contractspartijen (en hun rechtsopvolgers), en dat voor de betekenis daarvan de *Haviltex*-maatstaf relevant is. Vervolgens laat het hof een van partijen toe haar stelling te bewijzen dat partijen bij het ondertekenen van de akte de bedoeling hadden dat de meerwaardeclause ook van toepassing is bij het overlijden van de bedrijfsopvolger/overledene.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 11-06-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:1589

Zaaknummer: 200.311.662/01

Rechters: J. Jonkers, R.M. Troost en M. Overmars

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfstelling ten gunste van ongehuwde partner en kind gevolgd door een later huwelijk met dezelfde partner is geen wijziging van omstandigheden waaruit kan worden afgeleid dat de wettelijke verdeling van kracht is.

Minderjarige X is de dochter van eiseres A en erflater B. B is een dag voor zijn overlijden in 2021 gehuwd met gedaagde Q. In zijn in 2018 opgestelde testament heeft B zijn dochter X en Q tot erfgenamen benoemd, een bewind ingesteld over de verkrijging van X en is Q tot executeur benoemd. X en Q hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard. In mei 2023 is Q als executeur ontslagen en is de testamentair aangestelde (professioneel) bewindvoerder tot vereffenaar benoemd. In geschil is of de wettelijke verdeling van kracht is. A stelt dat B de wettelijke verdeling impliciet in zijn testament heeft uitgesloten. Omdat B ten tijde van het opstellen van het testament niet gehuwd was met Q, was een expliciete uitsluiting niet nodig. B heeft willen regelen dat bij zijn overlijden X en Q tegelijkertijd ieder voor de helft tot de nalatenschap gerechtigd zouden zijn. Bovendien heeft erflater een tweetrapsmaking en een testamentair bewind in zijn testament opgenomen en beide zijn niet verenigbaar met een niet opeisbare geldvordering conform de wettelijke verdeling. De rechtbank overweegt dat een verklaring van erfrecht een proces-verbaalakte is die slechts waarnemingen van de notaris bevat die daaraan gevolgtrekkingen verbindt. De conclusie van de notaris dat de wettelijke verdeling van toepassing is, heeft dus geen dwingende bewijskracht maar bewerkstelligt slechts dat een derde die op de verklaring afgaat als te goeder trouw geldt. De rechtbank overweegt verder dat B ten tijde van het opmaken van zijn testament niet gehuwd was en al een tijd een affectieve relatie had met Q. Verder was B de vader van X. Het latere huwelijk heeft dus aan de verhoudingen die B in het testament wenste te regelen niets gewijzigd in die zin dat er nog steeds sprake was van dezelfde partner en dezelfde minderjarige dochter tussen wie erflater de verhoudingen wenste te regelen. Blijkens zijn testament heeft erflater er echter bij het opmaken daarvan bewust voor gekozen om zowel zijn levenspartner, met wie hij op dat moment niet gehuwd was noch enige intentie had om dat in de toekomst te doen, als zijn dochter goederenrechtelijk te laten meedelen in de nalatenschap. B had ten tijde van het opstellen van het testament de mogelijkheid om, als het zijn bedoeling zou zijn geweest dat Q de enige gerechtigde tot de nalatenschapsgoederen zou moeten zijn, daarvoor een voorziening

in het testament te treffen (zoals bijvoorbeeld een andere vorm van genoemde tweetrapsmaking met Q als bezwaarde en X als verwachter ten aanzien van de gehele nalatenschap), maar hij heeft daarvoor uitdrukkelijk niet gekozen. Dit alsmede o.m. de tekst van de dertigdagenclausule leidt de rechtbank tot de conclusie dat de wettelijke verdeling niet in werking is getreden.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 29-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:2192

Zaaknummer: Co3.314396/HA ZA 23-68

Rechters: Y.J.C.A. Roeffen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De voorzieningenrechter wijst de door vereffenaar gevorderde ontruiming door een mede-erfgenaam van een tot de nalatenschap behorende woning toe.

Gedaagde A is een van de vijf kinderen van de in 2017 overleden erflaatster. A heeft de nalatenschap zuiver aanvaard, de anderen beneficiair. In 2020 is X tot vereffenaar benoemd. Tot de nalatenschap behoort een onroerende zaak waar erflaatster tot aan haar overlijden samen met A woonde. A woont thans nog in de woning. X is voornemens de woning te gelde te maken en heeft A schriftelijk aangemaand om de woning te verlaten. Tot op heden heeft A daar niet aan voldaan. De verkoop is volgens X nodig om de schulden van de nalatenschap (de OBV-vorderingen van de kinderen in verband met de nalatenschap van hun vooroverleden vader). Volgens de voorzieningenrechter volgt het spoedeisend karakter in voldoende mate uit de stellingen van X. A betwist dat hij zonder recht of geldige titel in de woning zou verblijven. Hij is als mede-erfgenaam mede-eigenaar van de woning en bewoont deze sinds 1996 met toestemming van zowel erflater als erflaatster. Ook is de nalatenschap positief, zijn er geen externe schuldeisers, en wil hij de woning toebedeeld krijgen. De voorzieningenrechter overweegt dat hoewel de nalatenschap positief is, A eraan voorbijgaat dat er onvoldoende liquide middelen zijn om de schulden te kunnen voldoen. Dat het hier gaat om interne schuldeisers, namelijk de erfgenamen zelf, en niet om externe schuldeisers doet niet ter zake. X is niet alleen bevoegd tot het te gelde maken van de woning maar daartoe onder omstandigheden zoals de onderhavige ook gehouden. Die taakuitoefening wordt op onrechtmatige wijze belemmerd als A zonder goede gronden/zwaarwegende omstandigheden weigert om de te gelde te maken woning te ontruimen, wat kwalificeert als onrechtmatig handelen jegens X. De voorzieningenrechter stelt verder dat pas nadat er is verdeeld, vaststaat wie (mede-)eigenaar is van de woning. Tot die tijd zijn in dit geval alle erfgenamen voor gelijke delen eigenaar van de goederen van de nalatenschap, zo ook de woning. Zuivere aanvaarding van een nalatenschap brengt dus geen voorrang met zich bij het, met uitsluiting van de overige erfgenamen, verkrijgen van bepaalde goederen uit de nalatenschap, zodat dit verweer niet slaagt. Over de toestemming stelt de voorzieningenrechter dat niet gesteld of gebleken is dat deze toestemming, voor zover juist, inhoudt dat A ook ná het overlijden van erflaatster in de woning mocht blijven wonen. Ook in het testament is daarover niets bepaald.

Ook artikel 3:169 BW – dat bepaalt dat iedere deelgenoot bevoegd is tot het gebruik van een gemeenschappelijk goed voor zover dit gebruik met het recht van de overige deelgenoten is te verenigen – baat A niet omdat van een met het recht van de overige erfgenamen overeenstemmend gebruik geen sprake is. Het gebruik door A verhindert immers dat de vereffening kan worden voltooid en de nalatenschap kan worden afgewikkeld.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 26-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:2105

Zaaknummer: C/03/321523 / KGZA 23-309

Rechters: R. Kluin

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot het stellen van aanvullende prejudiciële vragen afgewezen.

In ERF 2024-0247 werd gemeld dat het hof de prejudiciële vragen ging voorleggen aan de Hoge Raad over de kwestie of de meerderjarigenbewindvoerder een wettelijk vertegenwoordiger is als bedoeld in artikel 4:193 BW. Thans wordt verzocht twee aanvullende vragen voor te leggen: is de bewindvoerder een wettelijk vertegenwoordiger al bedoeld in artikel 4:193 BW en als dat zo is hoe verhoudt zich dat tot de regeling in Boek 1 BW (art. 1:438 lid 2 en 441 lid 2 en 5 BW)? Het hof overweegt dat de tweede vraag in deze procedure niet aan de orde is omdat geen verzoek is gedaan tot verlenging van de termijn van artikel 4:193 lid 1 tweede zin BW. Het antwoord op eerste vraag kan in de procedure nodig zijn al naar gelang het antwoord van de Hoge Raad op de vier voorgelegde vragen. Maar, zo het hof, de beantwoording van die vraag is dan aan het hof. Deze vraag valt niet onder het bereik van artikel 392 lid 1 onder a en b Rv en is dan ook geen rechtsvraag die aan de Hoge Raad kan worden gesteld ter beantwoording bij wijze van prejudiciële beslissing.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-06-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:3741

Zaaknummer: 200.330.285

Rechters: J.H. Lieber, M.H.F. van Vugt en E. de Boer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wettelijk vertegenwoordigster krijgt ook na verstrijken driemaandstermijn machtiging tot het verwerpen van de nalatenschap.

Erflater is overleden met achterlating van zijn echtgenote A en twee minderjarige kinderen. Die kinderen zijn geboren uit een relatie van erflater met X [verzoekster]. A heeft de nalatenschap verworpen. Verzoekster X verzoekt namens haar minderjarige kinderen machtiging de nalatenschap van erflater te verwerpen. Hoewel de driemaandstermijn van artikel 4:193 BW is verlopen, wordt de machtiging verleend. Uit de parlementaire geschiedenis bij artikel 4:193 BW leidt de kantonrechter af dat de wetgever heeft gedacht dat de belangen van minderjarige kinderen afdoende zijn beschermd door de beneficiaire aanvaarding die van rechtswege volgt in het geval dat niet tijdig een verklaring van beneficiaire aanvaarding of van verwerping is afgelegd. Een beneficiair aanvaarde nalatenschap dient op de voet van artikel 4:202 BW te worden vereffend. Dat betekent in het geval van minderjarige kinderen dat hun wettelijke vertegenwoordiger, verzoekster in dit geval, als vereffenaar dient op te treden. De wetgever heeft dit niet bezwaarlijk geacht. De gedachte was dat een en ander zonder het maken van (al te veel) kosten zou kunnen plaatsvinden. In dit geval leidt dat ertoe dat verzoekster als wettelijke vertegenwoordiger van de kinderen een nalatenschap dient te vereffenen waarvan voldoende is onderbouwd dat deze negatief is. Bovendien heeft verzoekster voldoende onderbouwd dat zij geen zicht heeft op de omvang en samenstelling van de nalatenschap, dat het niet in de rede ligt dat zij de relevante informatie die zij als vereffenaar nodig heeft én de tot de nalatenschap behorende vermogensbestanddelen tot haar beschikking krijgt zonder daarvoor kosten te moeten maken en dat zij mogelijk wordt geconfronteerd met een aansprakelijkstelling door schuldeisers van de nalatenschap op de voet van artikel 4:184 lid 2 sub d BW. Daarvoor is mede relevant dat A geen contact met X en de kinderen wil en dat X pas op de hoogte kwam van de verwerping door A nadat zij door een schuldeiser van de nalatenschap werd benaderd. Onverkorte toepassing van de driemaandstermijn leidt in dit specifieke geval tot een resultaat dat in strijd is met de bedoeling van de wetgever en de rechtsbescherming die de wetgever minderjarigen heeft willen bieden. Er is voldoende onderbouwd dat het saldo van de nalatenschap negatief is. Verzoekster zal als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarigen een nalatenschap

moeten vereffenen, terwijl zij geen dan wel nauwelijks zicht heeft op de omvang en samenstelling daarvan. Het ligt niet in de lijn der verwachting dat zij de ter zake noodzakelijke informatie zonder al te veel moeite en kosten zal kunnen verkrijgen. Bovendien zijn de tot de nalatenschap behorende vermogensbestanddelen niet aan verzoekster ter beschikking gesteld. Verzoekster kan op dit moment niet aan haar verplichtingen als vereffenaar voldoen. In die hoedanigheid dient zij de tot de nalatenschap behorende vermogensbestanddelen immers te beheren en, zo nodig, ten behoeve van de schuldeisers te gelde te maken. Er is een reële kans dat verzoekster in haar hoedanigheid van vereffenaar wordt geconfronteerd met een mogelijke aansprakelijkstelling door schuldeisers van de nalatenschap in het geval zij haar taak als vereffenaar niet naar behoren vervult.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:2632

Zaaknummer: 10984467 \ EZ VERZ 24-81

Rechters: N.H.J. Lafghani

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot opheffen testamentair bewind wordt ingewilligd.

De enig erfgenaam verzoekt het door zijn in 2017 overleden moeder ingestelde bewind op te heffen. De bewindvoerder heeft tijdens de mondelinge behandeling verklaard dat verzoeker hem niet de indruk heeft gegeven dat hij niet met geld kan omgaan. De bewindvoerder heeft benadrukt dat verzoeker over de nalatenschap van zijn moeder kan beschikken en niets voor andere erfgenamen hoeft over te houden. De reden voor erflaatster om het testamentair bewind in te stellen, was volgens de bewindvoerder met name gelegen in het feit dat erflaatster dacht dat door de verkoop van haar woning een grote som geld zou vrijkomen. Dat geld moest beschermd worden. Verzoeker bewoont echter de woning van erflaatster nog steeds. Hij heeft er een hypotheek opgenomen, waar hij maandelijks 1.000 van krijgt uitgekeerd. Naar het oordeel van de rechtbank is daarmee aannemelijk dat verzoeker de onder bewind staande goederen zelf op verantwoorde wijze zal kunnen besturen. Het verzoek wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 02-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:5009

Zaaknummer: C/15/348726 / HA RK 24-14

Rechters: S.M. Auwerda

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering van erven tot tussenkomst in een door erflater gestarte procedure wordt toegewezen.

Tijdens de door hem tegen A gestarte letselschadeprocedure naar aanleiding van een verkeersongeval overlijdt X. De erfgenamen van X handhaven in gewijzigde vorm de vorderingen en zetten de procedure van erflater voort. Tevens wensen zij zich te voegen in de procedure om hun eigen zelfstandige vordering in te stellen. Door het overlijden van X menen de erven een eigen vordering op A te hebben op grond van artikel 6:108 BW. Zij wensen vergoeding te kunnen vorderen van de gemaakte begrafenis kosten en vergoeding van de door hun geleden affectieschade. Gelet op deze onderbouwing moet de vordering tot voeging worden begrepen als een vordering tot tussenkomst in de procedure, artikel 217 Rv. Indien aansprakelijkheid van A niet vast komt te staan en de vorderingen in de hoofdzaak worden afgewezen, dan zijn ook de zelfstandige vorderingen van de erven niet toewijsbaar. Naar het oordeel van de rechtbank hebben de erven dan ook voldoende belang bij tussenkomst in de procedure als zelfstandige partij.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4968

Zaaknummer: C/10/671703 / HA ZA 24-49

Rechters: Th. Veling

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

(Nieuwe) vriendin van erflater hoeft na diens overlijden geen vergoeding aan ex-echtgenote van erflater te voldoen omdat voor 1992 de vormvrije verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap heeft plaatsgehad.

In het appèl van de zaak besproken onder ERF-Updates 2023-0371 bekrachtigt het hof het oordeel van de rechtbank dat de gemeenschap van goederen die heeft bestaan tussen de erflater en zijn ex-echtgenote [appellante] (reeds vóór 1992) is verdeeld. De rechtbank heeft de vorderingen van appellante tot verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap tussen haar en erflater afgewezen. Het hof komt net als de rechtbank en op dezelfde gronden tot het oordeel dat er overeenstemming was over de verdeling en dat die wilsovereenstemming voldoende was om te concluderen dat de ontbonden gemeenschap van goederen die tussen erflater en appellante heeft bestaan, in 1987 is verdeeld. Verdeling van een gemeenschap geschiedt immers bij een meervoudige rechtshandeling die tot stand komt door aanbod en aanvaarding daarvan. Op grond van het toenmalige artikel 3:1115 (oud) BW kon een boedelverdeling in 1987 vormvrij geschieden en voor de totstandkoming van de scheiding en deling was de enkele wilsovereenstemming tussen partijen voldoende. Onder het recht van voor 1 januari 1992 kon niet alleen de overeenkomst tot verdeling vormvrij worden overeengekomen, maar was ook de te effectueren toedeling vormvrij (artikel 3:1129 (oud) BW). Dat wil zeggen dat een notariële akte of inschrijving in het kadaster geen vereiste was, ook niet indien onroerend goed tot de gemeenschap behoorde. Anders dan appellante meent, is het dus niet noodzakelijk dat vervolgens nog een overeenkomst wordt gesloten om een toedeling tot stand te brengen. De obligatoire overeenkomst om op een bepaalde wijze te verdelen was namelijk vormvrij. Datzelfde geldt voor de zakenrechtelijke toedeling. Ook die was vormvrij. Dat erflater en appellante niet naar de notaris zijn gegaan om de toedeling notarieel te laten vastleggen wil dus niet zeggen dat geen toedeling heeft plaatsgevonden. Voor 1 januari 1992 was een (notariële) levering in een situatie als deze onder het in deze zaak toepasselijke oude recht niet vereist.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-05-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:3583

Zaaknummer: 200.331.156

Rechters: H. Phaff, M.L. van der Bel en L. Hamer

Wetsartikelen: